

hendes og skred afsted med hende henad den mørke Skovvej.

Efterhaanden mærkede han dog paa hendes korte Svar, at hun misbilligede, hvad han havde gjort, og herover følte han sig dybt krænket. Han havde været saa overbevist om, at i det mindste hun vilde forstaa ham og anerkende Betydningen af dette Skridt, der i hans egne Øjne allerede var vokset til en epokegørende Udfordring til Max Bernhardt og hans hele Kompagni. Han havde oftere hørt hende udtale sig med Uvilje om disse Mænd. Navnlig havde hun beklaget den Rolle, Max Bernhardt var kommen til at spille som en af den ny Tids Førere.

Men naturligvis — sagde han med Bitterhed til sig selv — hun er, naar det kommer til Stykket, ikke anderledes end Ivan og hele det øvrige Slæng. Kræmmeraanden sidder de gode Krumnæser for dybt i Kødet. Ærefrygten for Pengene gør dem til Kujoner. Blot man slaar en Næve lidt fast i Bordet, saa en Daler kommer til at klirre, faar de straks ondt af Skræk.

De havde nu naaet Udkanten af Skoven. Her var en Bænk anbragt under et stort Træ, og under Paaskud af at være bleven træet og at maatte hvile sig lidt satte Jakobe sig ned. Men skønt hun ved den Maade, hvorpaa hun trak sin Kjole til sig, ligesom beredte ham Plads ved sin Side, vilde han ikke sætte sig men gik frem